

SÉRIE
LÁSKA ZA VŠECHNY PRACHY

S MILIARDÁŘEM
v síti

MAX MONROE

S MILIARDÁŘEM
v síti

Copyright © 2016. Tapping the Billionaire by Max Monroe. ·
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Kašíková, 2023
Cover © Daniel Pocar, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3562-4 (pdf)

max monroe

S MILIARDÁŘEM *v síti*

přeložila Kateřina Kašíková

Jdi se vycpat, Leslie.
Vždycky se ti podaří všechno
zkazit, ale tohle jsi nezkazila.

Disclaimer: Vy NEJSTE ta Leslie, o níž mluvíme.
Ne, opravdu nejste. Přísaháme. Jedná se o jinou
Leslie. Neznáte ji a nikdy jste o ní neslyšela
.Čestné skautské z tábora *Miluj sama sebe*.

ÚVOD

Jsem Kline Brooks.
Absolvent Harvardu.

Prezident a výkonný ředitel společnosti Brooks Media.

Čisté jmění: 3,5 miliardy dolarů.

Ďábelsky pohledný. Jak to vím? Dvakrát za sebou jsem byl králem plesu.

Vysoce inteligentní. Důkaz? Složím jakoukoli Rubikovu kostku přímo vám před očima, mám *magické prsty*.

Certifikovaný mistr ženského orgasmu. Moje prsty, můj jazyk, můj pták – donutím vás vykřiknout „Už budu!“, než si vůbec stačíte uvědomit, že držím v zubech vaše kalhotky. Žádné polovičaté orgasmy, co vyplodí akorát ubohé zasténání a připrnuté zakníknutí. *Ne*. Tady je řeč o sténání, při němž zatínáte prsty u nohou, vypínáte páteř do oblouku a země se s vámi chvěje, až vám zůstane jen ochraptělý hlas a třesoucí se tělo. Udeří vás to takovou silou, že vás to dožene téměř na hranici bezvědomí.

Navnadil jsem vás?

Měl bych zmínit, že můj penis patří mezi ty, co jsou opravdu hodny dickpiců? Nemluvím o průměrných patnácti centimetrech. Mluvím o velkém, silném, hladkém a tvrdém péru. Hlavně když je třeba odvést dobrou práci.

Anebo se mi vás akorát podařilo odradit. Ptáte se, jestli jsem jako každý jiný buran, který je ostudou vlastního pohlaví?

Ten typ bezpátečního hajzla, který se druhý den už neozve? Chlapa, jehož specialitou jsou oplzlé noční telefonáty, ale na opravdové rande ženu vzít odmítá? Jo, víte přesně, o kom mluvím. O takových idiotech, kvůli nimž si ženy myslí, že zůstat nadosmrti svobodné je lepší než se plácet v těch sračkách, co se ve světě seznamování rozbujely.

Tak takovýhle typ nejsem.

Říkám, co si myslím, a co říkám, myslím vážně. Zachovávám dekorum, nevyzrazuju intimní detaily. Druhý den zavolám. A když se mi žena líbí, *pozvu* ji na rande. Otevřu jí dveře. Odsunu jí židli. A nebudu nadržené hovado, které jí bude posílat fotky ptáka – pokud mě o ně ta pravá žena nepoprosí.

Tím chci říct, jsem džentlmen. Dávám přednost monogamii před sériovým randěním a šukáním po celém New Yorku. Posledních pár let jsem strávil vyhýbáním se tomu typu ženských, které by většina označila za „zlatokopky“, a mezitím jsem měl pár vztahů. Hledal jsem takovou ženu, kterou chci, musím ale přiznat, že poslední dobou se tolik nesnažím. Soustředil jsem se na svou firmu – na to, abych ji dostal do stavu, v jakém je teď, a udržel ji tak nejenom pro sebe, ale pro všechny ostatní, kteří pro mě tak tvrdě pracují.

To bylo před Georgiou Cummingsovou.

Je horkokrevná, nádherná, má v sobě drzost, která si žádá pozornost ode všech v jejím okolí, a její charakter má mnohem větší cenu než celé mé jmění.

Nevím, jak mi mohla uniknout.

Nevím, proč mi trvalo tak dlouho, než jsem si jí *doopravdy* všiml.

Jako svoji marketingovou ředitelku jsem ji měl dva roky přímo před očima.

Možná je to proto, že se musím přestat tolik utápět v práci. Možná že sama o pozornost nestála.

Ať už byl důvod jakýkoli, stačilo jedno bleskové rozhodnutí a tato mimořádná žena se mi vrátila do života.

Nebyl jsem na ni připravený.

Zatraceně, neměl jsem ani páru o tom, že mě srazí na prdel.

Toho hodného chlapa, co věří v opravdovou lásku natolik, aby založil online seznamku a postavil na ní celé své jmění?

To jsem já.

A tenhle příběh?

Tak ten je o nás.

1. KAPITOLA

GEORGIA

Moje oči! Dobrotivý Bože, moje oči!
V životě jsou věci, na které, když na ně člověku jednou padne zrak, je sakra těžké zapomenout. Bělicí peeling... kyselina stříknutá rovnou na sítnici... tři hodiny dokonalých porno GIFů... hergot, podobné mentální obrazy by neodstranila ani lobotomie.

A já měla to štěstí a narazila ne na jeden, ani dva, ale hned na *čtyři* fotky, co člověku dokážou znechutit den. Fotky ptáků, dickpicy, abych byla přesná. A ten poslední se na fotce rozhodně neměl objevit. Velká chyba. Tedy spíš malá, pokud bych vzala v potaz velikost. Byla to přesně taková fotka, která v každé ženě vyvolá otázku proč. *Proč? Proč by někdo chtěl zveřejňovat, že je vlastníkem tohohle?*

Byl to skřet mezi mužskými údý – a jediný důvod, proč jsem dneska měla zkažený den. To, co mělo být příjemným večerem stráveným sledováním televize s mojí nejlepší kamarádkou a spolubydlící Cassie, se změnilo v noční můru sestávající z chlupů, vrásčitých kulek a koruny, která ani nebyla hodna krále.

Nabušila jsem do klávesnice odpověď.

☛ OťukniMě_Rose (23:37): Tohleto je tvůj pták? Fakt? FAKT?

OťukniMě byla nejnovější a nejlepší randící aplikace, přes kterou se svobodní muži a svobodné ženy mohli setkat, psát si a, snad, najít i někoho, s kým si vyjdou na rande. Vlastně to byla lepší alternativa k večerům stráveným v baru nebo v klubu. Protože, alespoň za mě,

tyhle večery končily stejně – zdvořilým odmítnutím vzrušující (přimyslete si *těžký* sarkasmus) nabídky šukačky s nějakým náhodným cápkem v jeho bytě, příšernou kocovinou a zprávami od divných chlapíků se jmény jako Stanley nebo Milton, kteří mě následující měsíc zvali na noční povyražení. Což jsem *vždycky* ignorovala.

Na mé vizitce stálo *ředitelka marketingu, Brooks Media*. Byl to honosný titul pro někoho, kdo právě začal budovat kariéru, ale já si ho zasloužila. Pracovala jsem víc než kdokoli jiný z mého oddělení a také asi trošičku pomohlo, že můj předchůdce dostal vyhazov potě, co ho zatkli, když si nabalil prostitutku v jednom z firemních aut. Proč vůbec řídil firemní auto ve městě, je mi stále záhadou. Vždyť i šlapky jezdí po New Yorku taxíkem.

Aplikace OťukniMě patřila společnosti Brooks Media, a tak bylo snadné pochopit, proč jsem se v ní tak angažovala a podporovala ji. Všichni svobodní zaměstnanci, kteří u nás začínali, si na OťukniMě museli vytvořit profil. Vedení personál podporovalo, aby aplikaci užívali, a zajímalo se o upřímnou zpětnou vazbu k jejich zkušenostem. Profilová jména byla přísně tajná a pevně uzamčená na personálním oddělení pomalu jako v nějakém vězení.

Překlad: *Neboj se, OťukniMě_Rose, tvůj šéf neví o tvójí úchylné slovní hříčce.*

Nejprve se mi to zdálo jako zvláštní způsob, jak vést podnikání, ale po dvou letech u Brooks Media už jsem zjistila, že můj profil na OťukniMě mi přišel sakra vhod, když jsem potřebovala udělat průzkum a najít inspiraci pro reklamní strategie.

Zabzučení telefonu oznámilo, že pachatel odpověděl.

☛ ZLOBIVEJ_Ruck (23:38): ...

Vážně napsal tři tečky? To jako fakt?

☛ OťukniMě_Rose (23:38): Pozor úchyl, stupeň ohrožení KURVA červená.

Žádná odpověď nenásledovala, ale zbytek svojí tirády jsem do zprávy nezačlenila.

☛ OřukniMě_Rose (23:39): To už vůbec nevíte, jak se má začínat konverzace? Proboha.

Cassie si vedle mě povzdechla. „Přestaň do všeho tak bušit, Fuchtlínko!“ Snažím se tu dívat na americkýho ninja válečníka a ty si fakt zahráváš, jsem z toho totálně nabuzená.

Ignorovala jsem ji ve snaze soustředit se na vypuzení oněch obtěžujících obrazů z mozku.

Nakoukla mi přes rameno, ještě než jsem stačila schovat mobil. „Prř, počkat, *počkat!* Ty máš na *svém* profilu moji fotku?“

Na fotce byla ohnutá Cassie. Mezi rozkročenýma nohama vykukovala její tmavovlasá hlava a perfektní smetanově bílá stehna byla vystavená na odív světu. Její rozkrok jen taktak utekl čochce foťáku.

„Čas splátek, Cassinko.“

„A co jsem udělala, že sis ze mě udělala bezplatnou fotokurvu?“

Povytáhla jsem obočí. „A musím vybrat jen jeden důvod?“

„Jen do toho, dej mi jeden příklad.“

„Druhák na vysoké. Říkala jsem ti, abys ty fotky nedávala na Facebook, ale copak jsi mě poslechla? Jasně, že ne.“

Zakřenila se. „Aaaa, jó. Ty si pamatuju. Přišlo mi, že jsi ten večer vypadala fakt roztomile.“

„Měla jsem hlavu v záchodě.“

„Ale měla jsi ty svoje sladká psí očka.“ Zrak jí opět sklouzl na můj telefon a její temně šedé oči se zasekly přímo do falického terče. „No do prdele, co to je? To je Quasimodovo péro?“

Zvedla jsem se z gauče a začala pochodovat sem a tam před televizí. „Dneska jsem dostala čtyři dickpicy, Cassinko. *Čtyři!*“

Cassie nakrabilila obličej. „A co jako? Doufala jsi, že jich doštaneš pět?“

Ve výrazu se mi zračila kombinace znechucení a zmatku.

„Vždyť víš,“ vysvětlovala, „jeden na vyplnění všech otvorů a po jednom do každé ruky,“ a vysvětlení doprovázela snadno rozluštitelnými,

názornými gesty. „Ačkoliv si nejsem jistá, jestli chci fotku ptáka od hrbatého zvoníka od Matky Boží.“ Podívala se na mě a uchechtla se. „Vždyť ty nejsi pruderní, ale teď děláš takové divadýlko, jako bys byla.“

Zasténala jsem a vzdala se. Rozvalila jsem se na gauči a zabořila obličej do dlaní. „Ten profil používám kvůli práci, tak mám asi neoprávněná očekávání, že by to mělo být profesionálnější.“

S úsměvem potřásla hlavou a opřela si nohy s každou ponožkou jinou na opěrku gauče. „Musím říct, že ta posraná klobása je fakt odporná. Ty ale pracuješ pro firmu, která vyvinula aplikaci zvanou *OtúkniMě*, Giorgio, a ne pro Bílý dům.“

Chvilíčku bylo ticho, pak jsme se najednou rozesmály a já jsem tázavě zvedla obočí. „Porovnáváš *OtúkniMě* s Bílým domem?“

„Máš pravdu,“ souhlasila, „blbá analogie. Tam najdeš určitě víc dickpiců.“ Cassie se natáhla po ovladači a tvář se jí roztáhla do obřího uličnického úsměvu.

„Cassie...“ Ukázala jsem na ni, ale bylo pozdě. Už stála na našem konferenčním stolku a místo mikrofonu třímala v ruce ovladač.

Když ji políbila múza, uměla moje drahá kamarádka vytvořit parodii na jakoukoliv písničku. A zpívala pěkně hlasitě. Tichý zpěv neměla v repertoáru. Zpívala, jako kdyby byla Adele na předávání cen Grammy.

„Tahle se jmenuje *White House Lovin'*,“ ohlásila Cassie vlastní verzi hitu z *Pomády*.

Zasténala jsem, ale tajně už jsem se nemohla dočkat, až uslyším, s čím přijde. Představte si tak dokonalé žrádlo jako třeba Kristen Wiigovou v *Saturday Night Live*. To byla Cass.

„Stáž v Bílým domě, to byla jízda...“

„Vzrušující a sakra rychlá...“

Zpívala z plných plic.

„A když jsem byla v práci ponořená...“

„Vycvakli mě, jak jsem polonahá...“

Stačil jeden verš a na toho grázla s fotkou ptáka jsem zapomněla. Vyskočila jsem z gauče a složila Cassie na zem. Křičela a já se smála. A o pět minut později byla zpátky na konferenčním stolku a za mého doprovodu pokračovala ve zpěvu.

Dej mi víc, dej mi víc...

Přiznejte se, zpíváte si taky.

Když jsem později večer byla pohodlně zavrtaná v posteli a pomalu jsem upadala do blaženého spánku, vyrušilo mě zabzučení mobilu. Neochotně jsem se probírala z říše snů. Bože, nastala chvíle udělat zásadní životní změny. Například si změnit nastavení oznámení v mobilní verzi *O'ukniMě*. Buď to, nebo vražda, a to jsem člověk, který při vstupu do bazénu nejdřív radši smočí jen prst, než abych se tam vrhla po hlavě.

Promnula jsem si obličej, donutila se otevřít oči a natáhla ruku na starožitný noční stolek, na kterém ležel můj telefon. Měla jsem sto chutí s ním mrštit zase zpátky, čímž by se roztrhl na milion titěrných kousíčků. Moje racionální část naštěstí ale nebyla tak ospalá jako zbytek mého já a došlo jí, kolik by ji tohle impulzivní rozhodnutí posléze stálo námahy.

Úklid, nákupy a přetahování kontaktů, no tě pic.

Na to se můžu rovnou vykvajznout.

☛ ZLOBIVEJ_Ruck (2:09): To NENÍ můj pták.

To není jeho pták?

Co to kruci, kruci má znamenat?

Ne. Ne-e. Na tyhle sračky teď *fakt* nebyl správný čas.

Neodpovídám.

Udeřila jsem doprostřed polštáře, až oba jeho okraje vylétly do výšky, a zabořila hlavu do dokonale vytvarované podušky, kterou jsem tak vytvořila. Zítra mě v práci už tak čekalo dost pakáren a zabývat se *ZLOBIVYM_Ruckem* a jeho oblibou v nechutných selfíčkách rozkroků a nelogickými odpověďmi jsem rozhodně neměla v plánu.

Snažila jsem se usnout, pevně přesvědčená o tom, že spánek a já si to budeme spokojeně rozdávat až do ranního východu slunce. S Buddhovou pomocí se mi podařilo dosáhnout vnitřního zenu, až jsem se dostala blaženého nevědomí. Měla jsem na výběr buď to, nebo sólo manželský sex s vibrátorem.

Díkybohu spánek přišel rychle a moje aktivní účast nebyla potřeba.

Když jsem se ráno chystala do práce, rozhodla jsem se ulehčit *ZLOBIVÝMU_Ruckovi*. Vyplivla jsem pastu do umyvadla, vypláchla si pusku a zavřela kohoutek. Zamířila jsem do svého pokoje k nočnímu stolku, natáhla se po telefonu a natukala ptačímu skřetovi odpověď.

Strč. Si. To. Do. Prdele. Kámo.

2. KAPITOLA

KLINE

☛ OťukniMě_Rose (7:03): Tak ten pták patří někomu jinému? JEŠTĚ HORŠÍ. Stupeň ohrožení BOUCHLO TO.

Dobré ráno, pane Brooksi.“
„Dobré ráno, Franku,“ zvedl jsem hlavu z místa činu ve svém telefonu akorát, abych mu pohlédl do upřímných jantarových očí, a zabořil jsem se do měkkého koženého sedadla svého auta.

Pitomej Thatch.

To, co by už samo o sobě bylo fakt sakra otravné, posunul ten chlap ještě o úroveň dál. Kdyby tuhle schopnost neměl i s penězi, už bych ho pravděpodobně vyhodil.

Na dno oceánu. *S kusem betonu přivázaným ke kotníkům.*

Samozřejmě že měla pravdu. Poslat fotku cizího ptáka bylo ještě mnohem horší než poslat vlastního.

Obzvlášť tohohle.

Telefon mi třikrát zadrnčel do ucha, než se ze sluchátka ospale ozvala jedna vynucená slabika svědčící o míře jeho kocoviny: „... ló?“

„Péro, Thatchi? To jako fakt?“ vypálil jsem na něj a přitom si mnul kořen nosu ve snaze zahnat bolest hlavy.

Odpověděl mi řehot, který by nezastavila ani sebevětší míra alkoholu v krvi.

S každým zachechtáním se mu hlas postupně vyjasňoval a odpověděl už zřetelně: „To ty používáš mojí fotku na svém profilu,

brácho. Že jsem toho čůráka chrliče pustil ze řetězu, bylo jediné fér.“

Čůrák chrlič. To měl teda pravdu. Vyboulenina připomínající křídlo, hrb a pochybné zbarvení, to všechno podtrhovalo jeho popis. Na *dvě pitomé minuty* jsem nechal mobil ležet na baru, aniž bych ho nepřetržitě monitoroval, a tomu kreténovi se mezitím podařilo poslat odporné protizákonné fotky nějaké ubohé a teď i slepé ženě.

„Ten profil je jenom splátka za tu minulou příšernou věc, kterou jsi mi provedl.“

„A to bylo co?“ zeptal se až příliš pobaveně.

„Kdo ví,“ přiznal jsem s pohledem upřeným na věžáky míhající se za okénkem a potřásl hlavou. „Nějak tě nestímám.“

„Tak se přidej, Káčko. Sakra, žij taky trochu.“ Sílící slunce se odrazilo v dokonale hladkých okenních tabulkách na vrcholu jednoho z domů a vrhalo duhově zbarvené světlo přímo na okno mého auta.

„Žiju si dobře,“ bránil jsem se.

„Jo.“ Zasmál se a ušklíbl se. „Pozdravuj ode mě Waltera.“

To byl Thatchův způsob, jak mi naznačit, že jsem jako postarší dáma žijící se svou kočkou.

„Hele, běž do prdele!“ řekl jsem do ticha. Odtáhl jsem telefon od ucha a zjistil, že už zavěsil.

„Ať se ten chlap jde vycpat,“ zamumlal jsem a jaksi se mi najednou, po všem tom hulákání, podařilo upoutat Frankovu pozornost.

„Pane?“

„Všechno v pořádku, Franku.“ Na chvíli jsem se odmlčel a zadíval se opět ven z okna. „Asi náhodou neznáte nějakého nájemného vraha, vidíte?“

Pohlédl jsem dopředu, abych se připravil na jeho reakci.

„Ehm,“ zamumlal váhavě, když kmital očima mezi mým obrazem ve zpětném zrcátku a silnicí za námi. „Ne, pane.“

Potřásl jsem hlavou, usmál se a v krku jsem cítil nutkání se uchechtnout.

„Dobrá. To je dobře,“ poznamenal jsem právě, když jsme zajižděli před mou budovu.

Rukou jsem odjistil kliku na dveřích a špičkou boty si dveře otevřel.

„Pane Brooksi,“ začal Frank jako vždy protestovat, připraven, že vyskočí z auta, aby mi pomohl. Nějak jsem nikdy neuměl považovat za produktivní čekat, až Frank obejde auto, aby udělal něco, co mé neposedné palce a špetka hbitosti zvládly samy.

Místo odpovědi jsem se na něj usmál ve zpětném zrcátku, ještě než se stihl zvednout.

„Přeju pěkný den, Franku. Uvidíme se v šest.“

Zabouchl jsem dveře a za chůze si zapnul sako, dvacet slyšitelných klapnutí podrážek po betonovém prostranství mě během pár vteřin dovedlo k mé budově.

Newyorčané proudili kolem mě v maratonu, který pro ně začínal s ranním otevřením očí. To byla atmosféra tohoto města – aktivní a elitní a zatraceně cílevědomá. Lidé neměli čas jeden na druhého, protože neměli čas ani na sebe. A přesto by to tu každický z nich bez jakéhokoliv pobízení nebo přesvědčování označil za „nejlepší město na Zemi“.

Když jsem položil ruku na kovový povrch kliky na dveřích do vstupního foyer Winthrop Building, současného sídla společnosti Brooks Media, sledoval jsem, jak recepční a členové ochranky začali pobíhat sem a tam, aby vypadali zaneprázdněně, i když tomu tak nebylo.

Kousl jsem se do rtu, abych se nerozesmál. Nikdy jsem nebyl ten typ šefa, který by vládl železnou rukou, a ani jednou jsem se věrným zaměstnancům, takovým, jako byli ti, kteří se teď pomalu snažili si přilepit ruce k sešíváčkám, aby vypadali, že něco dělají, nezmínil o mikromanagementu.

Ale pozice výkonného ředitele společnosti této velikosti a významu s sebou nesla určitý faktor strachu, ať už zamýšlený, nebo ne. A váha nezamýšlených důsledků někdy bývá těžší než zlato.

„Dobré ráno, Paule.“

Pokývnutí.

„Briane.“

„Pane Brooksi.“

Tlačítko na výtahu už svítilo, když jsem přišel – určitě další pomoc od příliš horlivých zaměstnanců – a cinknutí ohlašující jeho příjezd dolů se ozvalo ani ne vteřinu před tím, než se nablýskané zrcadlové dveře otevřely.

Rychle jsem bez dalšího slova nastoupil, na tváři úsměv. Věděl jsem, že jakékoli další slovo z mé strany by vyvolalo pouze napětí nebo rozpaky, ačkoliv jsem se snažil o opak. Pro mnoho lidí nikdy nebude příjemné přátelit se se šéfem – ať je jako člověk sebemilejší. Nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo to rozpoznat, přijmout a respektovat.

Když se dveře zavřely, opřel jsem se kyčlemi o zadní stranu výtahu a zasunul ruce do kapes od kalhot, abych si jimi přestal neustále přejíždět po obličejí.

Málokdy jsem to s alkoholem přeháněl, takže jsem neměl kocovinu, ale Thatchovy šprýmy, jak při osobním setkání, tak ty online, mi dávaly zabrat. Důvodem nebylo, že by mi ten čůrák chrlíč nepřišel vtípný, protože *byl*, ale vtíp by to byl mnohem lepší, kdyby se to nestalo právě mně.

To byla překvapivá pravda vystihující většinu Thatchova týrání všemožnými žertíky.

Myšlenky se mi stále ubíraly tímhle směrem a telefon v kapse mi tlačil na ruku, až jsem ho proti svému přesvědčení vytáhl.

Můj palec prodléval nad ikonou aplikace *OtúkniMě*.

Stačilo jedno kliknutí a mohl jsem nepříjemnou situaci ještě zhoršit.

Obrazovka zablikala a aplikace se otevřela hned, jak jsem na ni palcem ťukl.

☛ ZLOBIVEJ_Ruck (7:26): Přes to, co ten čůrák chrlič ztělesňuje, slibuju, že NEJSEM sexuální terorista.

Sevěřel jsem mobil v dlani a znechuceně se jím několikrát klepl do čela.

„To se ti teda fakt povedlo, krucinál.“

Měl jsem to prostě nechat být. Posunout se dál. Vždyť tu ženskou sakra ani neznám, proboha, ale prostě jsem si nemohl pomoci. Nemohl jsem vystát, že by byl jen můj falešný profil na seznamce někomu utkvěl v paměti právě takhle.

Zde odpovídá tento muž. Sexuální terorista, na sociálních sítích známý pro obtěžování a politováníhodný genitální vývoj.

Výtah hladce zastavil v patnáctém patře, a když se dveře otevřely, vystoupil jsem. Moje recepční už byla o mém příchodu seznámena personálem sedícím o patnáct pater níže a čekala na mě se stohem vzkazů.

Svou osmašedesátiletou tělesnou schránku udržovala upravenou a konzervativně oblečenou a tmavý drdol měla protkaný bílými vlasy.

Měla upřímný úsměv, ačkoli léta moudrosti a zkušeností jí poněkud zbarvily pohled na třicet čtyři let mladého „šéfa“. Když přišlo na infrastrukturu a vnitřní fungování kanceláře, tím, kdo řídil tuhle show, byla ona.

Koutky úst mi vyskočily nahoru a okolo očních koutků se mi objevily vrásky.

„Dobré ráno, báječná Meryl.“

Zamlaskla jazykem. „Na mazání medu kolem úst si radši najděte někoho jiného, pane Brooksi. Je sice ještě brzy, ale svůj příděl sacharidů už jsem si pro dnešek vyčerpala.“

„Šmarjá,“ škubl jsem sebou a chytil se za hrudník, jako by mě bolel. „Zranila jste mě.“ Jeden koutek úst se mi stáhl do úsměvu a krátce jsem na ni zamrkal. „Kline. Říkejte mi Kline, do prdele.“

„Tento rozhovor mezi námi probíhá den co den posledních deset let,“ zabručela.

„A je v něm schované ponaučení, Meryl, a mám takový pocit, že souvisí s podřízením se mé vůli.“ Jemně jsem si od ní vzal vzkazy a šťouchl ji špičkou loktu.

„Jsem ze zásady neústupný.“

„To já také,“ odsekla.

„Jako bych to nevěděla.“

„Nahore jsou čtyři naléhavé vzkazy od potenciálních investorů a pod nimi najdete několik technických problémů,“ volala na mě, když už jsem k ní byl otočený zády a odcházel.

Pokýval jsem hlavou. Potenciální investoři jsou vždy urgentní.

Zastavil jsem se a ohlédl se přes rameno. „A proč mi předáváte vzkazy od techniků vy?“

Takové záležitosti jsem normálně řešil se svou osobní asistentkou.

„Prostě předávám,“ zavolala nazpátek, aniž by vzhlédla od stolu. „A taky protože Pam má nemocné miminko a zůstala s ním doma.“

S pochopením jsem zaklonil hlavu dozadu a kousl se do rtu, abych se nerozesmál.

„Á. Všichni víme, že jediná slabost, kterou máte, je vyhrazená pro mimina.“

„Přesně tak,“ potvrdila a bez jakékoliv snahy se omlouvat mě pozorovala přes obroučky brýlí.

Opět jsem zamířil do své kanceláře, ale ona ještě neskončila.

„Ale nebojte se –“

Do prdele. Kdykoliv Meryl začínala tím, abych se nebál, znamenalo to, že bych se bát měl. A to *doopravdy*.

„Máme tu Leslie jako náhradu.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nevím, jestli to bylo tím, jak jsem byl zaražený, nebo hrůzou, kterou to ve mně vyvolalo, ale ať to bylo čímkoliv, nebyl jsem s to s tím pohybem přestat.

Meryl se zablesklo v očích.

„A protože jste ji najal *vy*, říkala jsem si, že vám určitě nebude vadit si ji pro dnešek vzít pod ochranná křídla.“

A sakra.

Se zaúpením jsem zaklonil hlavu a pokračoval dál smířený s tím, že dnešek bude den nanic.

S každým krokem jsem se blížil záhubě s plným vědomím toho, že krom sebe z toho můžu vinit jen svoji rodinu. A že *doopravdy* je ani vinit nemůžu. Byl jsem dospělý vlastník firmy a vedoucí osobnost svého vlastního života, ksakru. Najmout tu fif... – *Leslie* – byla moje volba, ať už jsem to udělal z povinnosti, nebo ne.

Stejně. „Sakra.“

„Dobré ráno, pane Brooksi,“ pozdravila mě hned, jak jsem se vynořil, i když poslední slabika byla přehlušená jejím chichotáním.

Bože, to je tak úmorné.

Měla blýskavé oči, našpulené rty a hrud' smáčknutou mezi předloktími. Černé vlasy měla rádoby rozčuchané a nalakované a pár loken se jí vlnilo dolů přes ramena a viselo až téměř ke špičatým nehtům. Vyzývavým pohledem mě neúprosňe svlékala s intenzitou, jež rostla s každým krokem, kterým jsem se k ní přibližoval.

Nasadil jsem úsměv a snažil se, aby byl nelíčený. Ona byla vlastně milá – jen zcela prostá všech vlastností, které jsem hledal u milenek i u přátel.

„Pojďte, Leslie,“ pokynul jsem jí, odvrátil se od jejího téměř – pro pracovní účely zcela nepatřičně – odhaleného poprsí a odvedl ji rovnou do své kanceláře s efektivitou, kterou by moje personální vedoucí Cynthia jistě ocenila.

Šéf ve mně měl sto chutí jí říct, aby se zakryla. Muž ve mně ale věděl, že bych to nezvládl udělat tak, abych tím zároveň neotevřel dveře pro eventuální žalobu za sexuální obtěžování. Z takovéhle situace se snadno stane soudní případ.

„Dnes jste se mnou,“ pokračoval jsem a přešel ke svému stolu, setřásl sako z ramen a pověsil ho na háček napravo za sebou.

„Tady,“ natáhl jsem ruku se vzkazy od potenciálních investorů, které jsem ani ne před pěti minutami dostal od Meryl. Leslie stále bez jediného pohnutí stála a mlčela. „Vezměte je Deanovi a požádejte ho, ať vyřídí několik předběžných telefonátů. Pokud se kterýkoliv z nich ukáže být alespoň trochu legitimní, může mi s nimi na odpoledne naplánovat telefonát.“

Zamrkání falešnými řasami a nechápavě vykulené oči.

Zkusil jsem štosem vzkazů zamávat, ale nic.

Dobře, tak polopatě.

„Poproste Deana, aby těmhle lidem zavolał. On už bude vědět, jestli má cenu, abych s nimi mluvil. Pokud ano, budu na to mít čas dnes odpoledne.“

„Jasně!“ mrkla na mě, s poskokem se otočila na podpatku a odvlínila se ven z mé kanceláře.

Nebyl jsem žádný jasnovidec, ale pomalu mi začínalo být jasné, že se dneska někde budu potřebovat zastavit pro extra láhev skotské.

3. KAPITOLA

GEORGIA

Vletěla jsem do dveří metra vteřinu před tím, než by mě rozmáčkly na padrt'.

Dobrá, to zní asi poněkud dramaticky, ale kdybyste žili v New Yorku, tak byste pochopili, co se tím snažím popsat.

Podzemka na nikoho nečekala. Bylo jí jedno, jestli jste další velké zvíře z Wall Street. Pokud jste ty dveře nestihli doběhnout včas, *smůla, kámo*.

Měla jsem úžasnou práci. Když už jsem se konečně vykopala, a to pokaždé se zpožděním, pracovat mě strašně bavilo. Nejvíc ze všeho mě trápil celý proces vstávání. Ranní typ jsem rozhodně nebyla. Moje tělo si chtělo vstávat podle vlastního času. Proto jsem budík zatípla pokaždé hned, jak zavrnl, a zvonění si chudák moc neužil.

Každý den jsem závodila s časem a dnešek nebyl výjimkou.

Sedla jsem si naproti jednomu třicátníkovi, který měl nos za-bořený v knize. Byl sexy po všech stránkách – zadumaný pohled, červená flanelová košile, rozcuchané vlasy přikryté čepičkou a lícní kosti, které by trumfly i Michelangelova Davida.

Jeho čtivo: *Sex, drogy a kakaové pusinky*: Manifest nízké kultury od Chucka Klostermana.

Dobře jsem tu knihu znala. Setkala jsem se s ní, když jsem studovala na NYU. Byla to písemná bomba plná populárně kulturních odkazů a úvah o čemkoliv, co hýbalo mladou generací. Reality show, porno, kořata, *Hvězdné války*, cokoli vás napadne,

a Klosterman to rozebíral. Jeho vtipné útoky na americkou kulturu měly nabízet ironický náhled očima existencialisty. Ale podle mě se žádnému z témat nevěnoval příliš do hloubky, což byl pravděpodobně důvod, proč mi po jejím přečtení bylo stejně, jako kdybych hledala hluboké pravdy na blozích na Tumblr.

V překladu: *totální hipster*. Ač vypadal šíleně dobře, pravděpodobně do roka skončí v transplantačním centru v Portlandu. Ale rozhodně jsem nepopírala, že by se ten jeho boží ksicht vyjímal na jednom z mých nejoblíbenějších instagramových účtů, *Sexy chlapi čtou*.

No není chlap s nosem zabořeným v knize k sežrání?

S vejráním byl konec, musela jsem vystoupit. Společnost Brooks Media sídlila na prestižní Páté Avenue, přímo ve středu města. Tahle část Manhattanu byla centrem byznysu celého města, vlastně celé země, hergot. Jmenujte úspěšný podnik a pravděpodobně ho tu najdete. A můj byt v Chelsea byl odsud naštěstí pro mě jen deset až patnáct minut metrem.

Což nevysvětluje, proč mám dvacet minut zpoždění.

Nechala jsem se unášet davem spěchajícím po chodníku, a jak jen to šlo, jsem se vyhýbala turistům s hlavou zabořenou v mapě. Chodníky se plnily pouličními prodavači. Cyklista jen o pár centimetrů unikl srážce s autem a přes rameno ještě řidiči elegantně ukázal prostředník.

Byl všední den v New Yorku a byl zatraceně krásný.

Milovala jsem svoje město. Milovala jsem příliv a odliv jeho mnoha výstředností. Klapání podpatků na betonových chodnicích před nóbl butiky. Pleskání mokasín okolo Finančního distriktu. Troubení taxíků. Rány a bouchání ozývající se při svižném vykládání zboží z dodávek. To byla newyorská píseň a newyorský tanec. Všichni vyrazili do nového dne. A nic je nemohlo zastavit.

Vešla jsem do Winthrop Building, kde mě uvítala prostorná hala s nádhernými mramorovými sloupy a okny sahajícími až ke

stropu. Ten pohled bral dech. Kancelářské prostory byly stejně dokonalé – široké chodby, podlahy z přírodního kamene a velká okna, kterými dovnitř ze stran i shora proudilo ideální množství světla. Brooks Media za takovouhle nemovitost určitě musela vysolit pořádnou sumu. Taky že celkový dojem byl úchvatný.

„Dobré ráno, Paule. Dobré ráno, Briane,“ pozdravila jsem chlapy z ochranky u recepcce.

„Zdravíčko, krasavice,“ usmál se Paul. „Vidím, že pořád máme potíž dostat se sem včas a vyspinkání.“

„Hele, nech si toho, Paule. Ne každý vypadá tak dobře jako ty, aniž by tomu ráno musel trochu pomoci.“ Zakřenila jsem se na něj a zakmitala řasami.

Brian se rozesmál: „Ta ti dala, kámo.“

„Hned bych bral, kdyby mi dala,“ vložil se do toho Paul. „No tak, Georgio, pojď se mnou na večeři.“

„Zveš mě na ni co týden už poslední dva roky, Paule. Odpověď je pořád stejná,“ zavolala jsem přes rameno cestou k výtahu.

„Však ona se změní!“ zavolal. „Jednoho dne si to rozmyslíš!“

Výtah zacinkal a já do něj nastoupila. Než se dveře zavřely, stačila jsem ještě Paulovi zamávat.

Byl to úžasný chlapík: čtyřicátník, pracant a strašně roztomilý. Já jsem ale nechtěla míchat práci s potěšením. A Paul z ochranky nebyl můj typ. Jednoho dne ale určitě najde tu správnou dámu, která mu bude prát ponožky a k pondělnímu fotbalu mu připraví sýrový dip s pivem. Potřeboval ženu, která byla v kuchyni stejně dobrá jako v posteli. Já si s chlapy klidně mohla rozdat šedesát devítku, ale když přišlo na domácí jídlo, byla jsem k ničemu. Kolonku talentovaná kuchařka si do resumé nikdy nedám. Troubu jsem používala raději jako botník.

„Ále, podívejme, kdo nám to přišel a celý rozespalý. Pozdní příchody jsou zase v módě, Georgio?“ mrkl na mě Dean, když jsme se míjeli na chodbě.

Do prdele. Svými pozdními příchody jsem začínala být nechvalně proslulá. Bylo už načase, abych se dala do kupy.

„Jen jsem se snažila na tebe udělat dojem touhle novou áčkovou sukní,“ zavolala jsem přes rameno a mírně zavlnila boky. „Vintage. Vera Wang. Co ty na to, zlato?“ Měla jsem zmínit, že jsem ji našla v obchodu se zbožím z druhé ruky v SoHo? Často jsem takhle narazila na úplné poklady, ale plnou cenu jsem za značkové oblečení platit odmítala.

„Téda, kdo se nám to tu dnes rozjel. Jen do toho, divoško,“ popichoval mě za doprovodu luskání prstů. Dean patřil k mým nejoblíbenějším lidem v práci: byl bujarý, zatraceně inteligentní a nikdo u něj nemohl mít sebemenších pochyb, že byl gay. Co víc by si dívka mohla přát?

Zpomalil a otočil se na mě. „Dáme oběd?“

Zastavila jsem se na prahu své kanceláře: „Vraždila bych za kuřecí sendvič se salátem z lahůdkářství odnaproti.“

Dean se zakřenil. „Ušetřím tě trestného činu a pro jeden si tam dojdeme.“

„Snězme si ho radši tam. Sraz u mě v kanceláři ve tři čtvrtě na jednu?“

Poslal mi vzdušný polibek. „Máme rande, láska.“

Bez práce nejsou koláče. To byla moje mantra, ačkoliv bych mnohem raději zůstala zachumlaná pod peřinou a spala až do oběda. Dospěláctví s sebou někdy neslo až moc odpovědnosti. Vstát do práce, učesat se, zaplatit účty. Nekonečný seznam s příliš mnoha položkami a nedostatkem času. Byl to boj, kamarádi.

Ale nájem v Chelsea nebyla žádná procházka Central Parkem a byt se dvěma ložnicemi, výtahem a vrátným nebyl za hubičku. Co tím chci říct, dospět jsem musela. Žádné kdyby, ale ani možná prostě neexistovaly.

Ponořila jsem se do práce, zkontrolovala e-maily a dala se do vyřizování doplňujících telefonátů kvůli několika marketingovým

vyhlídkám. Úspěch aplikace *OřukniMě* za poslední rok vyletěl raketově nahoru. Přišla jsem s marketingovou kampaní, která přilákala několik firem se zájmem o reklamu v rámci oken v naší aplikaci. A tyhle posuvné reklamy se pro nás ukázaly jako poměrně lukrativní. Nejenže nám firmy platily pěkné reklamní poplatky, ale také kývly na určitou formu propagace pro Brooks Media. My jsme je podrželi na zádech a oni nám oplátkou nabídli kompletní masáž. V kuchyni jsem sice byla k ničemu, ale v zasedačce jsem uměla být *velmi* přesvědčivá.

„Ťuk, ťuk,“ oznámila svůj příchod Leslie. Její vlnadná postava vtančila do mé kanceláře, aniž by věnovala pozornost tomu, že jsem právě uprostřed konferenčního hovoru se *Zaručenou romancí*.

„Ehm, Georgio, máš tu nějaký blahopřání pro lidi z kanceláře a máš se tam podepsat,“ pokračovala a hodila přání na můj pracovní stůl. Sesypaly se mi na počítač a znemožnily mi dál psát a pokračovat v kýženém postupu při projednávání otevřené smlouvy.

Ukázala jsem prstem na bezdrátová sluchátka v uchu.

„Georgio? Halóóó, Georgio,“ opakovala a šestkrát netrpělivě poklepala svým jehlovým podpatkem.

Leslie představovala noční můru sestávající ze stupidních odpovědí, mizerných schopností v time managementu a hlubokých výstřihů. A byla ve firmě nová. Ale *krucinál*, jak těžké může být všimnout si toho, že jsem právě uprostřed jednání?

„Omlouvám se, můžete chvilinku počkat?“ zeptala jsem se zdvořile Martina, marketingového ředitele *Zaručené romance*.

„Víte co, Georgio? Mám asi tři minuty, abych se přemístil na další jednání. Co kdybyste tu smlouvu upravila a změny poslala na právní? Pojdme si zavolat ještě jednou v pátek, abychom si to všechno zrekapitulovali a našli nějakou zlatou střední cestu.“

Zatraceně. Tak tohle byl, milí přátelé, perfektní příklad toho, jak při obchodním jednání ztratit dobrou vyjednávací pozici.

„Jasně, Martine. A jelikož pan Brooks se k nám v pátek chce připojit, udělejme z toho videohovor.“ Můj šéf o tom telefonátu nic nevěděl, ale prokoukla jsem Martinovu taktiku. Mé přesvědčovací schopnosti byly prvotřídní, ale Kline Brooks nebyl prezidentem a výkonným ředitelem své společnosti jen tak pro nic za nic – ten chlap by přesvědčil i Eskymáka ke koupi ledu.

„Aha, dobře.“ Martin si odkašlal. „Zkusím mezitím zatlačit na právní, aby to během dvaceti čtyř hodin zkontrolovali. Čím dřív tenhle obchod dotáhneme do konce, tím líp.“

Překlad: Rád bych se vyhnul videohovoru s vaším šéfem.

„Výborně. Budu se těšit na slyšenou.“ Zakončila jsem hovor, s vypětím všech sil nasadila neutrální úsměv a pohlédla na Leslie.

„Tákte, jak jsem říkala, tady tyhleto máš podepsat,“ zopakovala, pořád naprosto mimo.

Proboha, v tuhle chvíli mi bylo jedno, jestli vypadám, jako že budu vraždit. Ta představa mě příšerně lákala. Ta ženská u nás sotva začala a já už jí měla plné zuby.

„Dobře, Leslie. Dej mi chvilíčku a podepíšu je, ať se můžeš posunout dál,“ odpověděla jsem skrz předstíraný úsměv. Měla jsem sto chutí ji zahrnout výčitkami, dát jí najevo, jak svým vyrušením mohla zpackat důležitý obchod, ale bylo by to zbytečné. Moje slova by jí akorát proletěla tou obrovskou dírou v hlavě.

Sevěla jsem pero a naškrábala polovičaté blahopřání ke šťastnému dni. To jsem zopakovala pětkrát, podala pohlednice Leslie nazpátek a poslala ji, ať si jde po svých.

Měla jsem za sebou dvacet e-mailů, když do dveří nakoukl další vyrušitel.

Kline Brooks. Byl přesně ten typ muže, o kterém ženy sní. Prototyp miliardářského floutka – oblečení podle poslední módy, krátké tmavé vlasy, namakaný a k tomu odzbrojující úsměv.

Až na to, že takový *nebyl*.

Úsměv měl opravdový a s lidmi jednal klidně a rozvážně. Držel se stranou, alespoň se mi to zdálo, a nevypadalo to, že by spal s každou. Navzdory svému skvostnému vzhledu a balíku čistého jmění se ani v bulváru doposud nezařadil mezi newyorské playboye. Nikdy jsem si nevšimla, že by chlípně mrkal na kohokoliv ze zaměstnanců, mužů ani žen. Zůstával záhadou, zcela nedobytně schovanou za klidným vystupováním.

Jako své zaměstnankyně by se mě nedotkl ani třímetrova tyčí. Upřímně jsem docela pochybovala, jestli vůbec ví, že mám vaginu. Choval se ke mně jako k sobě rovné a zdálo se, že si váží mého názoru na cokoli ohledně obchodu a marketingu. Očima nikdy nezabloudil k mému poprsí. Na obličeji se mu nikdy neobjevil ďábelský úsměv.

A já si pevně stála za tím, že práce a potěšení jsou jako olej a voda. Můj vztah ke Klineovi byl zkrátka čistě profesní.

A navíc, někoho jako on jsem stejně nehledala.

A ano, úplně vidím, jak se vám před penězi lačnými očima mihá slovo miliardář, a cítím, jak se na mě z vašeho směru valí hustá mračna plná pohrdání za to, jak ho odsuzuju.

Ale tohle prostě není o něm. Zkrátka a dobře, není.

Navzdory skrovným zkušenostem se vztahy jsem znala sebe samu natolik, abych věděla, že mám ráda muže, kteří jednají na rovinu. A nehodlala jsem se spokojit s málem – ani s několika málo miliardami.

Pane Bože, vždyť přece musí existovat nějaká střední cesta mezi útlocitňáky jako Kline a pitomci s dickpicy jako *ZLOBIVEJ_Ruck*. Anebo ne?

„Dobré ráno, Georgio,“ pozdravil a usmál se na mě tím svým profesionálním, a přesto přitažlivým úsměvem. „Jen jsem se chtěl zeptat, jak pokračuje jednání se *Zaručenou romancí*.“

„Sice jsem Martinovi musela pohrozit vaší přítomností při videohovoru, ale myslím, že nám to vynese o milion víc, než jsme očekávali.“

„Dobrá práce. Koukám, že to bylo skoro o prsa. Dejte mi vědět, jak to postupuje, a ozvěte se, když budete potřebovat pomoc.“

Moje mysl se zastavila nad slovem *prsa*. Věděla jsem, že můj šéf nemluvil o mých prsou, ani o jakýchkoliv ženských prsou, ale myšlenky už se mi tím směrem ubíraly, aniž jsem je mohla zastavit.

Pochybovala jsem, že Kline Brooks na moji hrud' vůbec někdy pomyslel.

To by bylo divné, že?

Takhle se na mě rozhodně nedíval. A samozřejmě ani já na něho. Ale on byl zkrátka pastva pro oči. No, pro moje ne, ale pro ostatní ženy ano. Tím jsem si byla jistá. Moje oči *věděly*, že se na něj nemají dívat.

Ačkoliv jsem nemohla popřít, že jsem byla vděčná za to, že neměl nějakou výstřední přehazovačku, chlupy v nose nebo šupinaté rty. Kline Brooks pro mě ale znamenal práci, ne potěšení. On by se mě nedotkl a já bych se sakra jistě nedotkla jeho.

„Georgio?“ zeptal se a probral mě z nesouvislého vnitřního monologu.

Do prdele.

„Pardon.“ Vyhnala jsem trapné myšlenky ven z hlavy. „Určitě vám dám vědět, jak se jednání se *Zaručenou romancí* vyvíjí, pane Brooksi. Do konce týdne chci mít podepsanou smlouvu.“

„To rád slyším.“ Dvakrát ťuknul klouby o rám dveří tak, jak to dokáže jen muž. „Děkuji.“

A potom už jsem se jen dívala, jak Kline Brooks cílevědomě kráčí halou. Ten styl chůze jsem znala. Buď se chystal na oběd, anebo měl dvouminutové zpoždění na schůzi.

Než jsem se stihla vrátit k vyřizování e-mailů, nakráčel do mé kanceláře Dean s úšklebkem přes půlku obličeje. „Máš chvilinku, sladká tvářičko?“

„Jasně.“ Zaklapla jsem notebook a věnovala mu plnou pozornost.

Usadil svůj zadek oděný do Prady do koženého křesla naproti mému stolu. Pořád se křenil jako ta zatracená kočka Šklíba z Alenky v říši divů a na zavřený notebook mi položil blahopřání.

Zvedla jsem jedno obočí. „Proč se na mě tak křeniš? Trochu mi to nahání hrůzu, elegáne.“

„Nó, slečna Mám Velký Kozy mi tohle dala na stůl,“ zatrylkoval. „Samozřejmě až potom, co mi strčila výstřih pomalu až do obličeje.“ Široký škleb se změnil v podráždění. „Ta holka je asi nejhorší gaydar, co jsem kdy potkal.“

„Óch, chudáček Dean, je tak přitažlivý, že se na něj svobodné ženské přímo vrhají,“ utahovala jsem si z něj.

„Jen počkej chvíli a jak chudáčkovi Deanovi ještě budeš děkovat.“ Kývl na blahopřání. „Jen si to přečti, divoško. Mám takový pocit, že bys to možná mohla přepsat.“

Co? Přejela jsem zrakem přední stranu blahopřání, které se ukázalo být kondolencí. Nějakému kolegovi musel umřít někdo blízký. Otevřela jsem přání a přečetla si všechny soucitné reakce.

Soucítím s Tebou, Mary. – Patty

Zůstáváš v mých myšlenkách a modlitbách. – Meryl

Dej nám prosím vědět, kdybychom pro Tebe mohli cokoliv udělat. – Gary

Moji kolegové se chovali, jak bylo vidět, moc hezky.

V téhle těžké době Ti posílám spoustu lásky a modliteb. – Laura

ŠTĚSTÍ! ŠTĚSTÍ! RADOST! RADOST! Pořádně to oslav! – Georgia

A do háje.

Přečetla jsem si to ještě jednou, abych se ujistila, že mě oči neklamou.

Do prdele.

Do prdele.

Do prdele.

Do prdele.

Moje citace oblíbené postavy z dětského komiksu *Ren a Stimpy* nebyla zdaleka tak vtipná, když si ji člověk přečetl na něčí KONDOLENCI.

„Ztracená Leslie,“ chrčila jsem ze sebe. „Na stůl mi hodila kopu přání a řekla, že jsou to blahopřání k *narozeninám*.“

Dean už byl skoro pod stolem a můj kanceláří lomcoval jeho řehot.

Nasupeně jsem na něj upřela pohled. „*Tak* vtipné to zase není.“

„No to si piš, že je. Vždyť jsi citovala posranou čivavu a obézního kocoura na kondolenci,“ sípal.

Hergot Leslie, jdi se vycpat, krucinál.

Byla jsem přesvědčená, že ji můžu vinit ze všeho, co se mi v životě pokazilo.

Ztratila jsem klíče? *Ztraceně, Leslie!*

Ujelo mi metro? *Běž už sakra do háje, Leslie.*

Dostala jsem další ohavný dickpic? *Ty jsi taková kráva, Leslie!*

Povzdychla jsem si. „Ani nevím, jak to mám napravit.“

„Bělítkem?“ navrhl pořád ještě mezi záchvaty šíleného smíchu.

„Prosím.“ Mávla jsem na něj. „Jen se tady klidně dál řehtej na můj účet.“

„Tohle byl vrchol mého dne. Když jsem si to přečetl, málem jsem spadl ze židle, jak jsem se rozchechtal. Všichni v kanceláři mě museli slyšet. I Meryl se na mě mračila.“

„Jsem ráda, že jsem ti takhle projasnila pracovní den.“

Spokojeně se zašklebil, a když se zvedal, vytrhl mi kondolenci z mých neschopných rukou. „Tak to prostě vyhodíme. Poprosím Meryl, ať Mary od nás všech pošle kytku.“

Vydechla jsem úlevou. „Tenhle plán plně podporuju. Dokonce přihodím padesát dolarů.“

„Výborně.“

„Ale tu kondolenci vyhodíš, že jo?“ zeptala jsem se, než stačil odejít.

Odpověděl jen pokrčením ramen a několika dalšími uchechtutími.

Dean byl taková mrcha. Kdybych ho neměla tak ráda, tak bych tu jeho značkovou zadnici už dávno vydělala.

Jak jeho smích postupně utíchal, rozeznělo se iritující crescendo, které postupně sílilo. To mi na mobil přišla zpráva.

Rychle jsem po telefonu sáhla, protože kdybych to neudělala teď, vzpomněla bych si na to až večer.

☛ Cassie: Právě jsem viděla policajty zatknout dva chlapíky, co si to rozdávali přímo proti zdi na Broadwayi.

Nebyla jsem si jistá, co mám odpovědět, a tak jsem napsala jedinou věc, která mě napadla.

☛ Já: Tak, koneckonců, je to Divadelní distrikt.

Zavřela jsem okno s příchozími zprávami, a než jsem zamkla obrazovku, všimla jsem si malého červeného oznámení v aplikaci *OťukniMě*. ZLOBIVEJ_Ruck mi ráno napsal a navzdory původní netaktnosti sliboval sexuální normalitu. Příměří bylo na místě.

☛ OťukniMě_Rose (12:14): Neobratná omluva se přijímá.

Odpověděl během dvou minut.

☛ ZLOBIVEJ_Ruck (12:16): Díkybohu. Nicméně abychom byli spravedliví, nedá se říct, že tvoje profilové jméno zrovna odrazuje špatné chování.

4. KAPITOLA

KLINE

☛ OťukniMě_Rose (12:19): Uf, ani mi to nepřipomínej. Můžu za to po-
děkovat flašce vína a špatným radám spolubydlící.

Uchechtl jsem se a zkontroloval si hodinky, přestože na displeji telefonu byl čas vidět naprosto zřetelně. Úplně jsem slyšel, jak na mě volá hovězí pastrami s kukuřicí v žitném sendviči z lahůdkářství na rohu a volá stále hlasitěji a hlasitěji, dokonce přímo křičí, ale každá činnost se ten den táhla, jako by byla obalená v melase.

„Čemu se tlemíš?“ zeptal se Thatch na obrazovce přede mnou.

Skoro jsem zapomněl, že spolu máme videohovor.

„Ty ksichte jeden hnusnej,“ odpověděl jsem útokem a cíleně opominul pokračující konverzaci s *OťukniMě_Rose*.

„Tenhle obličej že je hnusnej? Tak to ani náhodou. Ten mi vydělává velké prachy, kámo.“

„Teď zniš, jako bys byl největší pitomec na Zemi. Můžeme se prosím vrátit k práci? Rád bych si ještě během tohoto století dal oběd.“

„Ty a ten tvůj choulostivej žaludek.“

„Hovno choulostivej,“ odporoval jsem nevrle. Nemohl mi nic vyčítat. Koneckonců, hlad jsem měl. „Je mužný a potřebuje pravidelný přísun jídla. Na tom není nic divného.“

„Jasně. Teď si tu omlouváš svoje PMS–“

„Ano, Leslie?“ přerušil jsem Thatche, když se dveře do mé kanceláře rozletěly a na prahu stanula Leslie.

„Právě jsem dokončila přesouvání vašich schůzek z dnešního rána na odpoledne,“ zavrňela s úsměvem, který si říkal o pochvalu. Přitom to byla ona, kdo Deanovi řekla, aby mi telefonáty s investory naplánoval na ráno, což bylo důvodem nucené změny v mém rozvrhu.

„Díky,“ procedil jsem skrz zatnuté zuby. Pohled na Thatchův obličej na monitoru přede mnou mě zachránil před protočením panenek. Operace *Sabotáž vyhládlého vlka* převzala prvenství.

„Klidně mi ten nový rozvrh nechte u dveří a zajděte si na oběd,“ nabídl jsem jí s nadějí, že telepaticky pochopí, co se jí snažím říct – *vypadni*.

Zahihňala se.

Ták ne. Tak snadný život není.

Podlaha mé kanceláře se proměnila v ranvej, Leslie ke mně zamířila chůzí jako vystřiženou z módních mol. Ta měla za cíl zvýraznit pohyb jejích boků a upoutat mužskou pozornost.

Jákykoliv jiný muž by pravděpodobně dopad její chůze tvrdě pocítil až v kalhotách.

Nicméně já jsem měl plné ruce práce s napravováním jejích chyb a ukončováním telefonátu, abych už mohl jít na ten zatracený oběd.

Zorné pole mi najednou vyplnily její balóny a musel jsem si rychle zapřít hlavu do opěradla židle, abych jí je náhodou nesnědl.

Ne, *takový* hlad jsem neměl. Ale tak blízko k obličejí mi je strčila.

„Tady máte.“

„Díky.“ Propustil jsem ji a snažil se dívat jinam, jak jen to bylo možné. Nebyl to ani tak boj s pevnou vůlí, ale pouhá hra tělesné blízkosti.

Až přijde den, kdy podlehnu takovéhle frndě, tak mi pták může rovnou odpadnout a kancelář lehnout popelem. Tím jsem si byl jistý.

S takovýmihle ústupky vůči návrhům své mámy jsem skončil, děj se co děj. Nejpozději do příštího týdne bylo třeba se Leslie zbavit. Co nejdříve, aby mi to na rodinné večeři nemohli rozmluvit.

Díval jsem se, jak odchází, počítal vteřiny a modlil se, aby Thatch počkal, než vyjde ven.

„Kris-to-va noho –“

„Thatchi,“ snažil jsem se ho přerušit, protože jsem ze zkušenosti věděl, že když začal tímhle tónem, nekončilo to nikdy dobře.

„Kde jsi tuhle k čertu schovával?“

„Už ani slovo,“ varoval jsem ho, právě když dveře za Leslie šťastně zaklaply.

„No ty vole, to mě vojeď, rychle a natvrdo, kámo. Viděl jsi ty kozy? Dej jí vědět, že si mě může svázat a osedlat si mě jako loutku, kdykoliv se jí zachce.“

Vzal jsem do ruky pero a dělal, jako že si na kousek papírku píšu poznámky.

„Osedlat... si... tvůj... ocas... jako... loutku. Mám to.“

Svalnatý krk se mu napjal výbuchem smíchu a v očích problesklo poznání vlastní absurdity.

„Dobře, uznávám.“ Zvedl ruce, mrkl na mě a prsty ve vzduchu naznačil uvozovky. „K práci.“

Neztrácel jsem čas. „Mám dvě jednání s investory v L. A. –“

„A chceš, abych tam jel.“

„Jo.“

Opřel se do svého koženého křesla a zkrřížil ruce.

„Domluveno.“

„Vždyť ani nevíš, kdy jsou,“ podotkl jsem. Sáhl jsem po myši, abych se k času proklikal, ale on nečekal.

„Když jde o tebe, lásko, hodí se mi to kdykoliv.“ Poslal mi vzdušný polibek.

„Řekni mi, proč já ti to pořád trpím?“ zeptal jsem se, opřel se a rukou si projel vlasy.

Odpověděl bezprostředně. „Osobně si myslím, že si rád připomínáš exemplář prvotřídního chlapa, kterému ty se nikdy nevyrovnáš.“

Potrásl jsem hlavou a uchechl se. Bylo mi jasné, že dvoumetrový kolos ze mě nikdy nebude a ani v nejmenším mi to nevadilo. Mých štíhlejších, ale o nic méně vypracovaných metr osmdesát pět mě ještě nikdy nezklamalo.

„Uvidíme se zítra večer v L. A., Adonisi.“

„Ani náhodou. Pěkně tady na letišti, abys mě mohl držet za ruku, když...“

Na rozloučenou jsem mu ukázal prostředník a klikl na tlačítko ukončující hovor.

Jak se Thatch byl vždycky schopný oklepat z propažené noci, to bylo pro mě téměř neproniknutelné. Já jsem potřeboval víc než čtyři hodiny spánku, a to z jiného důvodu, než že jsem byl úplně namol.

Jak se zdálo, můj nejlepší přítel a finančník vydržel několik nocí za sebou nespát, a co se týče alkoholu, měl neuvěřitelnou výdrž snad už od dětství.

Propařených nocí nám nicméně ubývalo oběma. Moje tendence k „taťkovatění“, jak to Thatch nazval, a jeho tajná rande s každou svobodnou slečinkou na Manhattanu nám to poněkud kazily.

Neříkám, že bych si neužíval večery strávené ve společnosti krásných žen. Ženy jsem miloval. Miloval jsem na nich všechno. Jen jsem nebyl nadšený z představy opileckého sexu s nějakou buchtou, kterou jsem sbalil na baru. Nebyl jsem fanda sexuální rulety, a když jsem si nějakou buchtu dal, chtěl jsem si pamatovat její chuť.

Na stole zazvonil telefon, jako kdyby hovor šel rovnou ke mně, aniž by mi ho obědvající Leslie přepojila. V normálním režimu, když si Pam musela odskočit od stolu, nastavovala hlasovou schránku. Potom vzkazy prošla a ke mně se dostaly už protříděné.

Každé zazvonění mě jen utvrzovalo v tom, že Leslie byla nezkušená svůdkyně, která sice umí špulit rty, ale v práci je úplně mimo.

„Brooks,“ oznámil jsem do telefonu a přiložil sluchátko k uchu.

„Hele,“ ozval se Thatchův hlas, „zapomněl jsem se zeptat. Máme dneska trénink BAD?”

Zakryl jsem záupnění. Na ragbyový trénink jsem úplně zapomněl.

To mi ale nezabránilo v tom mu to dát sežrat. „Ano, princezničko Peach. Trénink máme každé pondělí.“

„Jasně, ale říkal jsem si, že když je zrovna fotbalová sezona, tak má Wes třeba plné ruce práce s roztleskáváním nebo tak.“

Wes byl třetím členem našeho staromládeneckého tria a majitel fotbalového týmu New York Mavericks. Vytrvale jsme si z něj stříleli, ale znát někoho, kdo vlastní tým v národní fotbalové lize, bylo ve skutečnosti *zatraceně cool*. Stačilo mu chvíli mazat med kolem pusy a hned jsme měli lístky a ještě se dostali i mezi hráče.

„Jinak mě to nijak neuráží, jen tak mezi řečí, princezna Peach je setsakramentská kunda, rarita mezi paříči počítačových her.“

„Většina zápasů je v neděli. Jako třeba ten, na který jsi mě ukecal včera, hm? Tak večer na tréninku,“ řekl jsem a zavrtěl hlavou nad další směšnou konverzací.

„Probůh, ty jedna primadono. Dej si snickersku.“

Sevřel jsem si prsty kořen nosu. „Víš, ty mě nutíš používat slovo *prdel*, jako třeba v *jdi do prdele*, mnohem častěji, než by člověk řekl, že to v obchodním prostředí je možné.“

Odpověděl suchým uchechtnutím. „To je jen jeden z mnoha mých talentů, Káčko. Většina ostatních vyžaduje zapalovač, soudek piva, mého ptáka –“

Zavěsil jsem, ještě než stihl domluvit.

Probůh. Je tenhle chlap fakt můj nejlepší přítel?

V krátkosti – ano, *je*. A neměnil bych ani navzdory jeho schopnosti vyvolávat migrény. O zábavu jsem nikdy neměl nouzi, o tom nebylo pochyb. Ale moje studna trpělivosti už byla ten den zkrátka vyčerpaná. Tak.